

Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὡρωποῦ κ. Κυρίλλου
ἐπὶ τῇ ἐνάρξει
τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς 2016

Πρὸς
Τὸν Ἱερό Κλῆρο, τὶς Μοναστικές Ἀδελφότητες καὶ τὸν Εὐσεβῆ Λαὸ
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας.

«Ἀνέτειλε τό ἔαρ τῆς νηστείας καὶ τό ἄνθος τῆς μετανοίας...»

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ἦλθε καὶ πάλι ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Ἀνοίγει ἀπὸ αὔριο «τό στάδιον τῶν ἀρετῶν», ὅπως ψάλλει ἡ φιλόστοργη Ἐκκλησία μας. Ἐφθασε ἡ περίοδος τῶν ἐπτὰ ἐβδομάδων θρησκευτικοῦ βιώματος καὶ βαθιᾶς πνευματικῆς ζωῆς, αὐτοκριτικῆς καὶ προσευχῆς. Περίοδος κατὰ τὴν ὁποία ὁ πιστὸς πορεύεται, διαβαίνει καὶ μεταβαίνει ἀπὸ τὴν κατάσταση τῆς κατὰ σάρκα ζωῆς στὴν κατάσταση τῆς κατὰ πνεῦμα ζωῆς. Ἡ Ἐκκλησία μᾶς καλεῖ νὰ ἀντισταθοῦμε στὴν ἀπολυτοποίηση τῆς ἀδιαφορίας, νὰ μὴν ἐπιβιβαστοῦμε στό συρμό τῆς εὐκολίας. Μᾶς καλεῖ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τὴν γκρίζα καθημερινότητα, ἀπὸ τὴν κόλαση τῆς κατανάλωσης, ἀπὸ τὴν ἀλόγιστη ἀλαζονεία μας, ἀπὸ τὴν κατάκριση σέ βάρος τοῦ ἄλλου, ἀπὸ τὴν καθημερινή πλήξη. Μᾶς καλεῖ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ τίς ὅποιες κακίες μας, πού ταλανίζουν καὶ ἐμᾶς καὶ τὴν κοινωνία μας καὶ τὸν κόσμον μας. Ἡ Μεγάλη Σαρακοστή μᾶς ἀνοίγει ἓνα δρόμο, τό δρόμο τῆς ἀγάπης, τῆς προσευχῆς, τῆς ταπείνωσης, τῆς σιωπῆς, τῆς περισυλλογῆς. Μᾶς ἀνοίγει ἓνα δρόμο γιὰ ἄσκηση ἐναντία στὴν καθημερινότητά μας, ἐναντία στά πάθη

μας. Ίδιαίτερα στήν ἐποχή μας, μέ ὁρατή τήν οἰκονομική κρίση σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο, πού κανείς δέν μπορεῖ νά προδιαγράψει τίς ἐπιπτώσεις της στό πολιτικό καί κοινωνικό «γίγνεσθαι», κυρίως, ὅμως, τήν ἡθική καί πνευματική ὕφεση καί παρακμή θεσμῶν καί προσώπων, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀντιπαραθέτει στή σχιζοφρένεια τῆς ὑπερκατανάλωσης τόν ἀσκητισμό της. Σέ ἓνα κόσμο πού χόρτασε «πολιτισμό», ὑποκρισία καί ψέμα, ἡ Ἐκκλησία προσφέρει τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου: ἀγάπη, εἰρήνη, μετάνοια, συμπόρευση, ταπείνωση, σιωπή.

Πῶς χρειάζεται νά ζήσουμε τήν περίοδο αὕτη; Ἀκούσαμε ἀπό τήν Ὑμνολογία τῆς σημερινῆς ἡμέρας νά περιγράφεται ὁ τρόπος: «καί ἀναλαβόντες τήν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα ὡς τεῖχος ἄρρηκτον κατέχοντες τήν πίστιν καί ὡς θώρακα τήν προσευχήν καί περικεφαλαίαν τήν ἐλεημοσύνην, ἀντί μαχαίρας τήν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπό καρδίας πᾶσαν κακίαν» (ιδιόμειλον τῶν αἰνῶν τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς).

Τό πρῶτο, λοιπόν, πνευματικό ὄπλο εἶναι ἡ προσευχή. Ἡ προσευχή, λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ἔνωση ἀνθρώπου καί Θεοῦ, συντήρηση τοῦ κόσμου, καταλλαγή μέ τό Θεό, μητέρα τῶν δακρύων, συγχώρεση τῶν ἁμαρτημάτων, γέφυρα πού σώζει ἀπό τούς πειρασμούς, τεῖχος πού προστατεύει ἀπό τίς θλίψεις, συντριβή τῶν δαιμονικῶν ἐπιθέσεων, πέλεκυς τῆς ἀπελπισίας, λύση τῆς λύπης, ἀπαλλαγή τοῦ θυμοῦ, φυγή τῶν ἁρετῶν, πρόξενος τῶν θείων χαρισμάτων, τροφή τῆς ψυχῆς, φωτισμός τοῦ νοῦ, καθρέφτης τῆς πνευματικῆς προκοπῆς.

Τό δεύτερο, ἡ ἐλεημοσύνη. Ἡ ἐλεημοσύνη, ὅπως μαρτυρεῖ ἡ Σοφία Σειράχ (3.30) «ἐξιλάσsetαι ἁμαρτία». Ὁ δέ ἱερός Αὐγουστίνος

λέει ὅτι ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη πού μπορούμε νά κάνουμε εἶναι νά συγχωροῦμε ὁλόψυχα αὐτούς πού μᾶς ἀδίκησαν. Ἄς δείξουμε, λοιπόν, ἀγαπητοί ἀδελφοί, τό ἄφθονο ἔλεος τῆς καρδιᾶς μας. Ἄς ἐλεήσουμε μέ μία συγγνώμη τούς οἰκείους μας, τούς συνεργάτες μας, τούς φίλους μας καί κάθε ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔχει πικράνει. Ἄς ἐλεήσουμε καί μέ ὑλικά ἀγαθά ἐκ τοῦ ὑστερήματός μας ὅσους ἔχουν ἀνάγκη καί μᾶς τό ζητοῦν.

Τό τρίτο, ἡ νηστεία. Ἡ νηστεία ὑποτάσσει τό σῶμα στό πνεῦμα, φωτίζει τό νοῦ, ἐνισχύει τήν προσευχή, στηρίζει τήν μετάνοια, συντηρεῖ τήν κατάνυξη, στερεώνει τήν σωφροσύνη. Εἶναι χαλινάρι τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν, μαχαίρι τῆς φιλαυτίας, πέλεκυς τῆς φιληδονίας, μητέρα τῆς ἐγκρατείας, ἀδελφή τῆς κατά Θεόν πτωχείας, καλλιεργήτρια τῆς ὑπομονῆς, θεμέλιο τῆς ἀρετῆς, φύλακας τῆς σωτηρίας καί ἰσχυρή μεσίτρια στόν Κύριο. Δέν παρέχει, ὅμως, θεραπεία στήν ψυχή, ἂν δέν τήν ἀκολουθήσει καί δέν τήν βοηθήσει ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης, τό βάλσαμο τῆς εὐσπλαχνίας, τό φάρμακο τῆς ἐλεημοσύνης. Λυχνάρι δίχως λάδι χαρακτηρίζουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες τήν νηστεία πού δέν συνοδεύεται ἀπό ἔργα ἀγάπης. Χωρίς, λοιπόν, κρατούμενα, χωρίς ἐγωισμούς, σήμερα πού εἶναι ἡ παραμονή τῆς εἰσόδου μας στήν Ἁγία Τεσσαρακοστή ἃς δώσωμε τόν ἀσπασμό τῆς συγγνώμης καί τῆς ἀγάπης πρὸς ἀλλήλους, ὥστε νά βαδίσουμε ἀνάλαφρα πρὸς τό «Πάσχα Θεοῦ τό Σωτήριον».

Ἀπομένει στόν καθένα μας, ἀδελφοί μου, νά πάρουμε τήν μεγάλη ἀπόφαση, νά ἀλλάξουμε, νά δώσουμε νόημα στή ζωή μας. Νά ἀντιτάξουμε στήν ἀλαζονεία μας τήν ταπείνωση, στήν κατανάλωση τήν ἐγκράτεια, στήν ὑποκρισία τήν γνησιότητα, στό ψέμα τήν ἀλήθεια, στήν κακία τήν ἀγάπη καί τήν προσφορά, στή μοναξιά τή χαρά, τήν ὁμορφιά καί τήν συμπόρευση. Ἡ Μεγάλη Σαρακοστή εἶναι

μία εὐκαιρία γιά μία πορεία πρὸς τὸν Παράδεισο, τὸν Παράδεισο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς αἰωνιότητος.

Ἐλᾱτε νὰ βροῦμε τὸν χαμένο μας παράδεισο. Ἐλᾱτε νὰ βιώσουμε τὴν Μεγάλῃ Σαρακοστή, νὰ ζήσουμε αὐτὴν τὴν πορεία πρὸς τὴν Ἀνάσταση, τὴν μετοχὴ στὴν αἰώνια ζωὴ. Καλὴ Ἀγία Τεσσαρακοστή, καλὸ καρποφόρο πνευματικὸ ἀγῶνα. Καλὴ μετάνοια.

Μέ πατρικὲς εὐχὲς

Ὁ Μητροπολίτης

Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὁρωποῦ Κύριλλος

Σημείωσις: Ἡ παροῦσα Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος νὰ ἀναγνωσθῇ τὴν Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς 13^ῃ Μαρτίου ἐ.ἔ., ἀντὶ ἄλλου κηρύγματος.